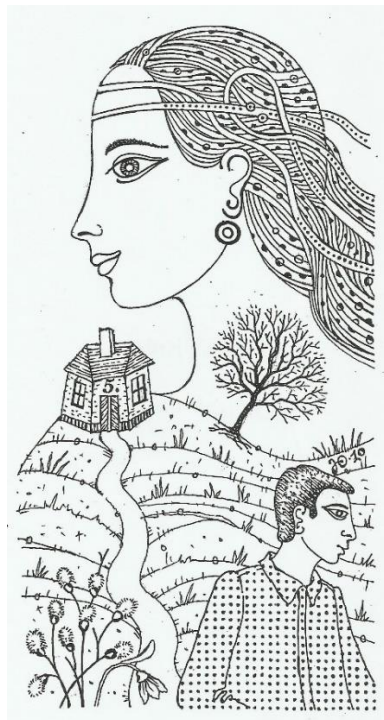

„Od fíkovníku si vezměte poučení: Když už jeho větev raší a vyráží listí, víte, že léto je blízko. Tak i vy, až uvidíte, že se toto děje, vězte, že ten čas je blízko, přede dveřmi.“

Marek 12, 28.29.

ilustrační kresba
jindřichtolesť

duben 2022
CASD Valašské Meziříčí

www.valasskemezirici.casd.cz

Úkoly

- 2.4. – Stvoření
- 9.4. – Pád do hříchu
- 16.4. – Kain a jeho odkaz
- 23.4. – Potopa
- 30.4. – Národy a Bábel

Rozpis učitelů a kázání

Datum	Učitel SŠ	Kázání
2.4.	Bohumil Mroček	Lidka Obadalová
9.4.	Květa Tyšerová	Bohumil Mroček
16.4.	Anna Petrovičová	Hynek Dona
23.4.	Kateřinice – Kornelius Novak	
30.4.	Pavel Pimek	Hynek Dona

Blahopřání k narozeninám

- Jan Bureš – 2.4.
- Svatka Balážová – 9.4.

ADRA Klub zdraví informuje

7.dubna 2022 v 17. 30 hod, Malý sál knihovny –
„Pákistán, zážitek na celý život“ - beseda Miloše
Vantuča

21.dubna 2022 v 17.30 hod, Malý sál knihovny – „Povstání ve
varšavském ghetu“ – beseda ing. Jaromíra Vykoukala

Číslo účtu a variabilní symboly – sbor CASD

Valašské Meziříčí

Číslo účtu sboru - **1763654349/0800**

Variabilní symboly:

• desátek	10063
• dar pro sbor	11063
• misie	1063
• 13. sobota	13063
• stavební fond	44063
• sociální fond	20063
• ADRA	222063

Člověk člověku člověkem

Přemýšleli jsme, jak v současné situaci propojit činnost Dobrovolnického centra a život sboru CASD ve Valašském Meziříčí. Vnímáme, že je důležité, i pro nově příchozí lidi, kteří opustili svůj domov v důsledku války, být prostě člověku člověkem. Tak přemýšlíme společně o možnosti konání komunitního setkávání (např. 1-2 x za měsíc nebo dle potřeby) lidí z Ukrajiny a členů sboru, kteří se budou chtít účastnit a zástupců Dobrovolnického centra, v místní sborové budově. Vnímáme to jako dobrou příležitost k vzájemnému sdílení či případné konkrétní pomoci těmito lidmi. Toto setkání by bylo ze začátku určeno pro malou skupinku lidí – většinou matky s dětmi, se kterými jsme měli možnost se někteří již potkat (víme o nich a oni o nás). Tak, aby i tito lidé věděli, že jsme tady pro ně.

Za DC ADRA Naďa Šímová, Lidka Obadalová

Jeden den kazatele

Na začátku měsíce března jsme na popud kazatele Hynka Dony uspořádali potravinovou a finanční sbírku pro ty, kteří utekli z válkou postižené Ukrajiny. Zúčastnil se jak náš sbor, tak žáci školy, na které pracuji. Podařilo se nasbírat tolik potravin, že mne přepadly pochyby, zda se nám podaří sbírku vměstnat do kazatelova auta.

V onen den „D“ ráno jsme všechny potraviny vynosili před vchod školy. V našem kazateli zřejmě dřímá skrytý talent. Bylo to neuvěřitelné, ale za využití „sklepa, komory i obýváku“ = prostoru pro rezervu, kufru a kabiny auta, se mu podařilo naložit úplně vše, co bylo potřeba odvézt. Následně dokonce vecpal do útrob vozidla ještě potraviny vybrané ve sborové sbírce. Náklad, Hynka, Nadku a mně čekala cesta do Polska, kde na naši pomoc už čekají.

Za okny se míhá krajina, sluníčko nám svítí na cestu a Hynek kromě řízení auta řeší jeden telefonát za druhým. Nejprve volá „zlatá cikánka Zita“

z Rudnikove Huty. Potřebuje potravinovou pomoc. Hynek na oplátku zjišťuje, zda dorazily na místo určené finanční prostředky. Potom volá kazatel z města Ustroń u Wisly, kam míříme. Dozvídáme se, že situace s utečenci se každým okamžikem mění – podle toho, jak moc je zrovna pomoc koordinována. Starosta Wisly shromáždil uprchlíky z jednotlivých domácností do rekreačního objektu ve Wisle, kde jim poskytne vše potřebné. Takže „naše“ Ukrajince dnes nevidíme. Tato

informace mění náš záměr odevzdat v Polsku finanční sbírku. Pokud nemůžeme dát peníze do rukou přímo konkrétním uprchlíkům, nebudeme je tam nechávat a dodání bude vyřešeno jinak.

Jen co tento hovor skončí a začnu si s Hynkem povídat, už volá kazatel ze Zakarpatské Ukrajiny. S ním je třeba domluvit zakoupení potravin pro další potřebné. Následuje další hovor, ve kterém žádá neznámý muž Hynka o zastřešení sbírky, kterou uspořádal, pomocí ADRY. A tak

to jde stále dál. Už se ani nesnažím zapříst rozhovor. Jen se dívám z okna a poslouchám. Auto je naloženo tak, že i místo vedle mně je zaplněno potravinami. Jedna neposlušná krabice sušeného mléka mi stále padá do klína. Vracím ji znovu a znovu na místo a kochám se krajinou dál. Vliv válečného konfliktu je zřetelný i na cestě – červeně zářící číslice cen pohonných hmot u benzínových pump, které míjíme, jsou stále vyšší a vyšší. Stejně jako počty těch, kteří potřebují naši pomoc.

Na ukazatelích se objevuje stále častěji „Český Těšín“. Telefonáty na chvíli utichají, a já mám možnost vidět místa, kde Hynek s Naďou vyrůstali. „Tady byl dvůr, kde jsem si hrával.“ ukazuje kazatel doprostřed čtyřproudové silnice. „A tam na kopci jsem jezdil na lyžích.“ „Vidíš ten vodojem? Tam je škola, do které jsem chodil.“ Oba manželé se rozprávají a je vidět, že tento kraj milují.

Přejíždíme hranice s Polskem. Krajina se výrazně nemění, jen názvy vesnic a měst se mi, jakožto rodače ze středních Čech, čtou výrazně hůř. „Pod svícnem bývá tma“ říká Hynek, a zastavuje u policisty, který s radarem v ruce odchyťává nezodpovědné řidiče. Pokuty v Polsku v poslední době velmi razantně stouply, takže kolemjedoucí si dávají pozor. Ptáme se na cestu k evangelickému kostelu ve městě Ustroń. Do cíle nám zbývá už jen 6km.

Dorazili jsme na náměstí Karola Kotschego, konečnou naší cesty. Tedy alespoň jsem si to v tu chvíli myslela. Zde se tyčí, kromě evangelicko-augsburského kostela sv. Jakuba staršího, také fara, a u ní zastavujeme. Otevřít nám přichází sympatický pan farář, který nás vítá a pomáhá nám vynášet potraviny na chodbu. Předáváme také dopisy, které moji studenti napsali pro své neznámé kamarády z Ukrajiny. Pan farář je velmi potěšen.

Ještě společné foto, srdečné potřesení rukou a odjíždíme.

V tuto chvíli se dozvídám, že naše putování nekončí. Starosta malého městečka

Hrádek nedaleko Jablůnkova uspořádal sbírku, a vše je potřeba odvézt. Hynek kontaktuje Lumíra, nám dobře známého odborníka na dějiny protestantské církve, kterého známe z posledního sborového výletu, a dalšího činovníka organizace Pomoc Těšínského Slezska Gustava s manželkou. Sdělují jim, co je potřeba vykonat, a všichni se domlouvají, že se potkáme v Hrádku.

Při průjezdu Českým Těšínem se rozhodujeme, že si cestu trochu zpříjemníme a zajdeme do cukrárny, ve které svého času pracoval i Dona junior, na kafičko a zákusek. Velmi pěkné prostředí laděné do růžové a šedé barvy, oproti Česku výrazně nižší ceny produktů a usměvavá paní prodavačka lákají ke chvilce odpočínutí. Ale ani tady práce našeho kazatele nekončí. Mezi sousty dortíku stále řeší telefonní hovory týkající se Ukrajiny. Odjíždíme cestou okolo místního

adventního sboru a vidíme i nedaleký dům, ve kterém bydlela Nadčína babička a kde se Nadka jako malá holčička dívala z okna na vlaky projíždějící po nedaleké trati.

Projíždíme okolo železničního přejezdu, kde nedávno těžce havarovaly děti Stebelovy. Po cestě okolo Třineckých železáren se dozvídám od Donů novinky o Nikolce. Absolvovala lázeňský pobyt, jehož finanční výše mně posadila ještě hlouběji do sedadla auta. I zde nemalou částkou přispěla Pomoc Těšínského Slezska. „Tam bydlel Alan Chlebek“, dozvídám se další informaci. Nevzhledné zrezivělé komíny a budovy železáren necháváme za sebou a přijíždíme k Obecnímu úřadu do

Hrádku. Sníh ležící na okolních kopcích nás nenechá na pochybách, že zima ještě neřekla poslední slovo. Ostrý a neskutečně studený vítr nás nutí nasadit kapuce bund, a už

jdeme spolu s Lumírem, Gustavem a jeho ženou odnášet balíky a krabice do našich 3 osobních aut a jednoho vozíku. Místní tři zaměstnanci, kteří nám s nakládáním pomáhají, kroutí nedůvěřivě hlavami a tvrdí, že sbírku lze odvézt minimálně pomocí 6 aut. Ale to neznají Hynka a Gustava! Vše do poslední konzervy se do našich vozidel vešlo, včetně jedné matrace. Ale co to leží polozasunuté pod mojí sedačkou? To je přece ona známá krabice sušeného mléka, která se ke mně celou cestu tulila! Podařilo se jí uniknout vykládce v Polsku. Ale počkej, na příští zastávce vystupuješ.

Po dokončené práci ještě prohodíme s místními pár slov o současné situaci na Ukrajině, ale velmi ostrý vítr nás nutí nasednout a pokračovat dále. Naším cílem je Komorní Lhotka. Zde na faře, kde jsme nedávno na sborovém výletě baštili skvělé řízky a bramborový salát od manželů Donových, obsah aut i

vozíku za pomoci místního kazatele Ciesáře vykládáme. Na vrcholu všech balíků a krabic sedí naše známá krabice sušeného mléka ☺.

Když vidíme množství potravin, drogistického zboží a oblečení, nechápeme, jak se mohl transport podařit. Inu – máme ku pomoci toho nejlepšího „Stěhováka“. A právě k němu se na závěr naší mise společně modlíme, děkujeme za pomoc a prosíme o požehnání pro lid na Ukrajině, pro nás, i pro všechny ostatní, kteří pomáhají.

Večer se pomalu blíží. Srdečně si potřásáme rukama a slibujeme vzájemnou návštěvu. A pak už nás čeká cesta domů. Teprve teď si uvědomujeme, že jsme vlastně nejedli. Zastavujeme tedy ve Frýdlantu nad Ostravicí, kde se v restauraci posilíme, a hurá přes kopec domů.

Jsem unavená, ale šťastná. Je skutečně pravda, že pomoc druhým povznáší ducha a vyvolává nesmírně krásný pocit. Díky za tu možnost zúčastnit se této akce, díky všem dárcům za jejich štědrost, ale především díky našemu dobrému Pánu za ochranu a pomoc.

Iva Chárová

Setkání na nádraží

Jako už pravidelně jsme se s Jindřiškou zúčastnily víkendové akce We-send v Opavě, která byla na téma *(N)emoce*. Tentokrát ale nebudu rozebírat akci jako takovou, ale spíše to, co jsme zažily po cestě domů.

Jelikož jsme jely domů v sobotu pozdě večer a směrem na Valašské Meziříčí jel už jen jeden vlak, musely jsme hodinu čekat na nádraží v Hranicích na Moravě. Sedly jsme si do čekárny a naproti nám byl pán, u kterého jsme brzy zjistily, že je to pán z Ukrajiny. Každý z nás máme určité předsudky vůči lidem, kteří si s námi začnou jen tak povídat na nádraží, ale pán působil velice mile, a tak jsme s ním přečkaly naše dlouhé čekání.

Dozvěděly jsme se, že pán se jmenuje Evžen, a právě jede bojovat do Kyjeva. Vyprávěl nám o jeho rodině a o tom, jak kdysi pracoval v České republice. Evžen sice nebyl věřící, ale ukázal nám Nový Zákon, který dostal od jeho kamaráda a poprosil nás, abychom se modlili za Ukrajinu. Bylo až srdcervoucí slyšet, že má dceru v našem věku a že máme být vděčné za to, že můžeme žít. Bylo srdcervoucí slyšet myšlenky muže, který neví, jestli se ještě vrátí za rodinou.

Chvilí předtím, než jsme odcházely na nástupiště, nám Evžen podal 100 Kč a poprosil nás, ať koupíme jemu a nám

dvěma kávou. Pro sebe jsme kávu nechtěly, a tak jsme ji koupily jen Evženovi a podaly mu ji spolu se stovkou, kterou nám chtěl darovat. Obě jsme cítily, že to tak je správné a největší odměnou pro nás byl úsměv na jeho tváři. Věřím, že toto malé gesto mu zlepšilo den a třeba skrze toto naše setkání uvěří v Pána.

Ač to tak může vypadat, tak ani mládeži naší církve není tato situace lhostejná. Také toužíme co nejvíce pomoci a díky tomu jsme například na We-sendu zvládli i ve velmi skromném počtu vybrat přibližně 3 000Kč na Ukrajinu. Vytrvejme v modlitbách za naše bratry a sestry na Ukrajině, budme tu pro ně, když je potřeba a budme vděční za to, že můžeme žít.

Jakub 5:16

Vyznávejte si navzájem své hříchy a modlete se jedni za druhé, abyste byli uzdraveni. Vroucí modlitba spravedlivého dokáže mnoho.

Adéla Vráblová

Ukrajinci, přeče vás v tom nenecháme!

- Doufejme, že doby, kdy Adventistická agentura pro pomoc a rozvoj nesnášela konkurenci či ji přímo potírala, jsou v nenávratnu. Dá se tak usuzovat z epizody, v níž kromě Adry figurují i další dobročinné subjekty. Vedoucí meziříčského Dobrovolnického centra, paní Nadě Šímové, se například nedávno ozvala jedna aktivní pořadatelka dobročinné sbírky z Nového Města na Moravě. Ta ji zorganizovala na předešlý popud společnosti Člověk v tísní. Když dobří lidé pro nebohé Ukrajince shromáždili velikou hromadu humanitárních darů, zmíněná organizace ji z kapacitních důvodů odmítla převzít. Lidka Obadalová proto se situací seznámila někdejšího adraka a současného vedoucího sdružení Pomoc bez hranic, Jendu Lauterbacha. Ten nezaváhal a nashromážděný materiál, obsahující trvanlivé potraviny, hygienické potřeby a další užitečné věci svižně přemístil do svého brněnského meziskladu. Obsah vážil více než jednu a půl tuny. V tuto dobu už novoměstská sbírka spolu s dalšími dary míří ve velkém kamionu přes Maďarsko do oblasti Lvova. Osobně ji doprovází nadprůměrně akční adventistický pastor Ivan Filip, kterého jsme spolu s Petrem Kimlerem, Laďou Smílkem a Janou Saidurovou – Petrovičovou před léty potkali na Zakarpatské Ukrajině při společné akci zaměřené na zmírnění následků tehdejší přírodní katastrofy.

- Na základě dlouhodobých humanitárních aktivit meziříčského regionálního sboru Apoštolské církve se v oblasti Valašska podařilo ubytovat bezmála 70 Ukrajinců, především žen a dětí z ohrožené oblasti Krivoj Rog. Mimořádná finanční sbírka, pořádaná zmíněným společenstvím v měsíci březnu vynesla úctyhodných 200 tisíc korun. Peníze budou použity na úhradu nákladů spojených s krizovou situací. Podle posledních zpráv se i pro všechny válečné uprchlíky našla možnost jejich zaměstnání.

- V meziříčské sokolovně se v prvních týdnech po vypuknutí války navršila menší hromada humanitárních darů. Spřízněná duše, paní Jana

Rosáková, se s prosbou o pomoc tradičně obrátila na Adru. Protože ta současná už není na podobný styl pomoci nastavena, přítomná Lidka Obadalová vše naskládala do svého prostorného přibližovadla a přemístila k Hynkovi Donovi do Vsetína. Podle jeho slov se část darů využije prostřednictvím sdružení Pomoc těšínského Slezska pro místní uprchlíky a další část, především deky a spací pytle, budou dopraveny do ukrajinské Rodnikovy Hutě, kde se údajně tísni kolem stovky utečenců.

- ADRA Česká republika v současné době prostřednictvím kamionů naváží humanitární materiál do oblasti Zakarpatí, kde zajistila jeden velký a dva menší sklady. Pomohla vybavit také místní kancelář ADRA Ukrajina, s níž koordinuje všechny aktivity. Zajistila také několik autobusů k evakuaci lidí a distribuci potřebných věcí do oblastí bojů, především v okolí Kyjeva a Mariupolu. Prostřednictvím místního lékaře rovněž zajišťuje logistiku zdravotnického materiálu do nejpostiženějších míst. Dobrovolnická centra české Adry naopak v součinnosti s krizovými štáby jednotlivých měst pomáhají uprchlíkům se začleněním do běžného života přímo na území naší republiky.

František Tomanec

Sláva Ukrajině – přežije a rozkvetne

(úvod ke článku)

*Současná Ukrajina nechá chladným jen málokoho. K situaci se vyjadřují politici, vojáci i hospodští štamgasti. Pochopitelně také umělci. Jednoho takového máme mezi sebou. Není sice právoplatným členem adventistické církve, ale do jejího života se aktivně zapojuje. Mimo jiné i přispíváním do sborového zpravodaje. Jindřich Oleš nepatří k těm, kteří řádění rudé šelmy znají jen z učebnic. Ruské tanky neviděl jen v televizi, ale svého času i naživo. Nedivme se proto, že v něm tyto obrazy stále žijí. A ve vypjatých chvílích se vynořují na povrch. Jeho výpověď ponecháváme ve stavu, v jakém byla napsána či vykreslena. Mimo jiné proto, že nemíníme kopírovat praktiky současného agresora, který si osobuje právo nařizovat, jak se kdo má či nemá vyjadřovat. Jindrova reakce může vyvolat řadu otázek. **Pokud jeho příspěvek dočtete do konce, najdete návod, kde hledat odpovědi.** Tento článek, včetně ilustrace i zmíněného návodu, otiskl v posledních dnech nezávislý městský zpravodaj Obelisk. Reakce čtenářů dokazují, že nezůstal bez povšimnutí.*

redakce

(Článek)

Narodil jsem se po komunistickém převratu. Podle toho vypadala ve škole oficiální výchova a výuka. V učebnicích byly celostránkové portréty Stalina a Gottwalda. Socialistické státy v čele se SSSR byly průkopníky pokroku a míru. V hudební výchově nás učili Internacionálu a Píseň práce. Ve výtvarné výchově jsme kreslili a malovali Aururu, tanky Rudé armády, které osvobodily Prahu.

Socialismus a komunismus zvítězí na celém světě, tvrdili učitelé. A pokračovali – nejhorší zlo byl anglo-americký imperialismus a německý revanšismus. Rozvojové státy se chtěly osvobodit. Cizí žoldáci bombardovali a drancovali jejich města, vypalovali nemocnice, školy. Stříleli a vraždili neozbrojené civilisty, především starce, ženy a děti.

Přišel 21.srpen 1968

Vtrhla k nám v noci vojska Varšavské smlouvy. Němci v roce 1938 přešli ve dne. Vojáci byli vybaveni ostrou municí. Vláda vyzývala občany k zachování klidu, neprovokovat okupanty, neklást odpor. Naivně jsem se domníval, že je to pouze demonstrace síly a brzy odjedou. Dokonce v Sovětském svazu na Rudém náměstí protestovali proti invazi Moskvané. Všichni skončili v psychiatrické léčebně. Slovo „okupace“ bylo zakázané. Bylo nahrazeno slovem „internacionální pomoc“.

Po prázdninách jsem se sešel se spolužáky SUPŠ. Protože byli z různých částí republiky, vzájemně jsme se informovali o událostech. Někteří hovořili o zastřelených lidech, zničených domech, poškozených cestách, odmontovaných nebo zamalovaných názvech ulic, vylepování protiokupačních letáček, které vypadaly všechny zhruba podobně. „Ivane, běž domů, tady tě lidé nemilují“, „Brežněv 68 = Hitler 38“, „Včera draží, dneska vrazi“, „Ani sousto okupantům, zamkněte popelnice“, „Vy nám tanky – my vám branky“, „ČSSR:SSSR, 2:0, 4:3“, „Chceme neutralitu“, „Lenine vstaň a vezmi hůl, tvému národu vládne vůl“ atd.

Kdo byl zraněn při střetu s okupanty, nesměl to oznámit. Jinak mu hrozil vyhazov z práce. Lékaři bez písemného záznamu léčili tyto lidi.

V celé republice začal tichý vzdor. Blbá nálada. Hokejisté si přelepovali na reprezentačních dresech rudou hvězdičku. Shodli se na tom, že za každou cenu musí Rusáky porazit. Já si zvolil heslo: „Mírová nespolupráce s komunisty až do smrti.“ Společnost se začala rozdělovat. Přísluhovači kontra odpůrci normalizační totality. Probíhaly politické prověrky, čistky. Kdo nesouhlasil s okupací, skončil na dlažbě. Aktivní političtí kariéristé byli společensky povyšováni. Jeden takový si vysloužil místo ředitele v největším kulturním domě v Ostravě. Strana potřebuje čestné a poctivé soudruhy, o které se může opřít. V roce 1980 jsem tam vyhrál konkurz na místo výtvarníka propagace. Začalo vymývání mozku. Byl jsem zařazen do stranického vzdělávání, které probíhalo v pracovní době. Zaměstnanci museli pod podpisem chodit na veřejné schůze KSČ. Tam poslouchat bezduché tlachání opsané u Rudého práva a podnikových novin Jiskra. Soudruh ředitel vytruboval do světa, že

všichni zaměstnanci jsou v ROH, SČSP a politicky angažovaní. Neopomenul zdůraznit, že má nejvyšší vzdělání a to je VÚML. Jeho slovník tomu odpovídal. Od rána do večera neustále prokládal své věty hesly „Se Sovětským svazem na věčné časy a nikdy jinak“, „Sovětský svaz – náš vzor“, „Sovětský svaz – mírová hráz“. Vysloužil si přezdívku „Bolševický tlampač“. Kdyby mohl, tak nám natře mozky na červeno. Vedení Kulturáku po mně vynucovalo realizaci politických nástěnek. Protože jsem to odmítl, byl jsem vystaven neustálým útokům. Sabotuji politickou činnost, nemám kvality budovatele socialismu.

Soudruzi mi v roce 1980 dali poslední šanci. Rozhodli o mně, beze mě, že budu komunista. Předem se mnou nebyl uskutečněn pohovor, zda souhlasím nebo ne. Nátlak provedli systémem „cukr a bič“ - „Je to pro mě velká čest být členem KSČ. Hodně lidí bylo odmítnuto. Měl bych myslet na syna při přijímacích zkouškách na střední a vysokou školu. Měl

bych šanci dostat rekreaci ROH. Doposud byly mé žádosti zamítnuté. Můj plat bude přehodnocen. Budu mít možnost si zvýšit vzdělání a navštěvovat VÚML. Až založím BSP, zadarmo dostanu autobus na zájezd s celou propagací.“ Stále jsem odmítal, přišlo závěrečné k.o. Soudruzi začali na mě křičet. Měl bych si dát pozor na své politické postoje, každý si píše svůj kádrový profil sám. Jsem kontrarevoluční živel, ztroskotanec, odpadlík, samozvanec, příznivec Charty a polské

solidarity, obdivovatel V.Havla. Při mém odchodu ještě zaznělo „Kdo nejde s námi, jde proti nám“. Hned druhý den jsem byl vystaven šikanování a ponižování. Soudruh ředitel mi zhruba za tři týdny vzkázal, ať dám dobrovolně výpověď. Našel jsem si několik zaměstnání. Soudružka kádruvačka mi je zablokovala. Jediná cesta pro mě byla nastoupit jako nekvalifikovaný pomocný dělník v Karviné.

Přišla sametová revoluce 1989

Potkal jsem soudruha ředitele. Položil mi formální otázku: „Jak se ti daří?“ Odpověděl jsem: „Co padli komunisti, tak senzačně.“ Pokračoval:

„Víš, proč jsem vstoupil do KSČ? Proto, abych pomohl KSČ rozložit.“ Od této chvíle se s politickými chameleóny nebavím. Nebyl sám. Drtivá většina komunistů okamžitě překabátila. Někteří pro pobavení štangastů podpalovali průkazy KSČ v restauraci, jiní je demonstrativně trhali a házeli do odpadkových košů. Šetřílkové odnášeli knihy klasiků marxismu-leninismu do antikvariátů. Tam jim bylo řečeno, že je nikdo nechce, jsou neprodejné. Ať je odnesou na smetiště dějin. Jiní s nimi topili na chatách. Ze dvou milionů členů KSČ se nenašel jediný, který by šel protestovat s transparentem proti sametové revoluci... Ze dvou milionů komunistů se nenašel jediný, který by bránil likvidaci soch totalitních diktátorů Lenina, Stalina, Gottwalda... Právě naopak. Bývalí komunističtí křiklouni nejhlasitěji zvonili klíči a zvonky na náměstích... Jednohlasně odpovídali... Konečně ta pakárna už skončila...

Někteří si schovali aspoň kousek ostnatého drátu při likvidaci ruského koncentráku kolem socialistických států. Jiní si odloupli kousíček betonu z berlínské zdi. Beatles jsou lepší než socialismus. Jejich písně zpívají lidé dodnes. Socialismus se neosvědčil. Nikdo ho nechce.

Přišlo 21.století

Chtěli jsme ho mít báječné, skvělé. Lidé předpokládali, že Rusko půjde Gorbačovou cestou. Najednou celý svět oněměl. Ani v nejhorsích vizích nikoho nenapadlo, že vyroste nový kremelský šílenec, bandita, psychopat. Poslal krvácet ruskou armádu do válečného pekla. Do konfliktu proti civilizaci, proti nám všem. Asi zapomněl na zdrcující porážku v Afgánistánu. Ještě dnes žijí pamětníci masakru v Maďarsku roku 1956. Stovky a stovky postřílených obyvatel Budapešti se povalovali po cestách, vybombardované domy, rozbitá všechna okna, zničená ohořelá vojenská technika, černý dým zatemnil oblohu...

Putin musí padnout. Patří k nejvíce neoblíbeným „člověkům“ na světě. Počet lidí, kteří ho nemají rádi, den ode dne stoupá. Sami Ukrajinci tvrdí, že taková zvěrstva si nedovolili během 2.světové války ani němečtí vojáci. Vidíme to v přímém přenosu v televizi. Každý ať si na to vytvoří

svůj názor. Probíhá nejhorší genocida v historii lidstva. Už přes 2 miliony žen a dětí uteklo do bezpečí. Není to konečný počet.

Na druhé straně se dějí zázraky. Obrovská vlna solidarity, ekonomická, vojenská, morální pomoc. K sjednocené Evropě se přidávají USA, Kanada, Austrálie, Japonsko a další státy. Tento historický přelom zasáhl také českou politickou scénu. Opoziční strany si podaly ruce. Všichni mluví stejným jazykem. Všemi hlavními a velkými městy světa procházejí pokojně demonstrující obyvatelé. Jsou jich statisíce. Jen v Rusku, především Moskvě, je mlátili milice obušky, jsou rozháněni, zatýkáni, posíláni do vězení. Celý svět je zabalen do obrovské vlajky. Má modrou a žlutou barvu. Celý svět si zpívá jednu píseň. Je to Ukrajinská hymna. Ukrajina patří do Evropy. Trpí za to, že chce svobodu, demokracii a mír.

Během totality mi spolužák půjčil Bibli. Řekl: „Je to zrcadlo života, dějin světa, cesta tvým životem. Odpověď na všechno. Otevři oči, zvedni hlavu k nebesům. Věř v Boha a vydržíš všechno.“ Komunisti Bibli zakázali.

Karel Kryl ve svých písních vyzpíval všechno o totalitě třeba takto:

*... kdekdo křičel při té hrůze
inter arma silent musae
krále z toho strachu trefil šlak
klaun tiše se smál
a zem žila dále
a neměla krále
klaun na loutnu hrál...*

Od 22.02.2022 už svět nebude takový, jaký byl...

Jindřich Oleš

Jak dnes žije ...   Luděk Svrček

1/ Co se Ti, Lud'ku, vybaví jako první, když se řekne Valašsko?

Jako první se mi vybaví přátelé z mládí (Feri, Ben, Bob, Marta, Hugo), Vsetín jako město zasazené mezi kopci, krásná krajina, škola, i někteří učitelé a spolužáci, sbor a jeho nejvýraznější představitelé. Prostě: mám tenhle kus naší země velmi rád a vždycky když sem zavítám, moc si to užívám (a jak by řekla má žena: aby ses z toho Vsetína nepočůral...).

2/ A co se Ti vybaví, když se řekne Valašské Meziříčí?

Feri a Dáša, Ben, Bob se svou rodinou, Láďa Smilek s manželkou, nezapomenutelní manželé Válkovi a především Bláža a Alenka Balcarovi s jejich výbornými nedělními schůzkami mládeže a tábory. Teprve potom město, protože odvěká rivalita mezi Valmezem a Vsetínem určovala můj pohled (a samozřejmě se mi moc nezdálo, že Feri zakotvil ve Valmezu). Ovšem dnes vím, že Valašské Meziříčí je také krásné město a má řadu zajímavých míst.

3/ Ví se o tom, že máš k tomuto kraji citový vztah. V čem Tě asi nejvíc ovlivnil?

Jak už jsem napsal, byli to především přátelé, ale hodně také ladná i když svojská krajina, svérázní valašští obyvatelé (ogaři a cěrky), řada rázovitých a originálních jedinců. Samozřejmě také výrazné církevní dějiny tohoto prostoru a ovšem zase společenství věřících lidí, sbor.

4/ Můžeš nám stručně popsat působení Tvých rodičů na Valašsku?

Přistěhovali jsme se ze středních Čech. Tatínek i maminka se vlastně vraceli na Moravu, odkud pocházeli. Žila s námi také babička. A i když bylo otci řečeno, že na Vsetíně je 3+1, když jsme se přistěhovali, museli jsme se nastěhovat do garsonky, protože kolega, předchůdce, který šel do důchodu, to prostě sám směnil. Řešilo se, co dál a bratři z Unie byli

ochotni půjčit finance, ať si tatínek něco koupí. Koupil tedy ve dvoře na Štěpánské neobydlený a bez zavedené vody, kanalizace a dalších nezbytných energií podivný

objekt a svépomocí to pak všechno zaváděl a dával dohromady. A protože se muselo k nám přes pozemek majitelky, která nebyla příliš ochotná, vybudoval na konci pozemku z druhé strany přes Rokyténku malý můstek. Jako církev jsme se scházeli ve Snaze, odkud nás brzy vystrnadili, a protože jsme nemohli sehnat žádné prostory k shromažďování, tatínek zbořil zeď mezi ložnicí a obývákem a scházeli jsme se u nás (přes týden předělil pokoje plentou) – jak byl ten můstek důležitý. Byl to zvláštní čas, ale protože rodiče milovali Boží dílo

(maminka také vyučovala a kázala), nebyl problém ani s tím, že řada starších sester zůstávala přes oběd. Maminka navařila zpravidla zelnici ve velkém, a když ještě málo, dolila a rozředila, aby bylo pro všechny, tatínek zase zpravidla v pátek zadělal na

buchty nebo frgály... Později byla výraznou brigádnickou péčí pod vedením tatínka opravena na naši modlitebnu židovská pohřební kaple, kde jsme se poté léta shromažďovali. Rodiče byli od Pána Boha obdařeni tím, že uměli vytvářet příjemné vztahy, uměli se rozdělit a pomoci, a tak myslím, že nám všem společně bylo na Valašsku dobře. Rodiče také na Valašsko velmi rádi vzpomínali. Pod sbor Vsetín tehdy patřily – jak se tehdy vzhledem ke státní správě říkalo – kazatelské stanice: Valašské Meziříčí, Hošťálková, Kateřinice a Liptál. Když tatínek odcházel na Frýdecko a chtěl domek, kde jsme bydleli, prodat, dozvěděl se, že to není možné, protože v městském plánu byla plánována výstavba nadjezdu, a tak naši nejenže museli na platbu čekat, ale ztratili také jistou část peněz, kterou do této transakce vložili – ale oni to přijímali vírou a věděli, že Pán Bůh a jeho péče je víc než peníze.

5/ A jaká byla Tvoje vlastní životní dráha v tomto kraji?

Stěhovali jsme se, když jsem chodil do třetí třídy. Zvykl jsem si záhy a našel nové spolužáky, zapadl jsem a byl jsem předsedou nebo místopředsedou třídy. Když jsme se rozhodovali, co dál, chtěl jsem si podat přihlášku na uměleckoprůmyslovou školu grafickou do Prahy, ale zástupce ředitele mi jednoznačně řekl (přestože jsem byl v jeho hodinách jeden z nejlepších žáků a myslím, že mě měl rád), že škola mi v žádném případě nedá doporučení ke studiu (z náboženských důvodů).

Tak jsem se přihlásil na učební obor chemik (budoucí Deza v konkurenčním Valmezu – do ní tehdy lákali) do Ostravy, ale ani to nedopadlo, po několika týdnech mi řekli, že když nebudu v sobotu ochoten se angažovat, tak musím odejít. Vrátil jsem se na

Vsetín a začal dojíždět do (tehdy) Gottwaldova do Jazykové školy na němčinu a angličtinu. A pak jsem nastoupil na brigádu do n.p. Silnice Ostrava – jako cestář (jak říkali kamarádi). Při návštěvě tajemníka církve na Vsetíně, bratra Hvězdoslava Petra, jsem byl jím vyzván, abych uvažoval o poslání kazatele. Sdělil mi, že v mimořádných případech je možné přijmout ke studiu na bohoslovecké fakultě i uchazeče bez maturity. A tak jsem se již

v 16 hlásil na teologickou fakultu, ovšem nepozvali mne ani na pohovory, ale za rok (v 17) mne nejen pozvali k pohovorům, ale také přijali, takže jsem byl určitě nejmladší vysokoškolák v republice. Takže ze Vsetína (rodiče už byli ve Frýdku a já pár měsíců ještě pracoval u Silnic a přebýval na Jasénce u sestry Novosadové) rovnou do Prahy.

6/ Můžeš vzpomenout některé nezapomenutelné zážitky?

Těch bylo opravdu mnoho, vždyť jsem v letech, kdy člověk dorůstá, byl právě na Valašsku.

A tak jen pár... První láska ve škole (asi to ani nevěděla).

Naše osada Šípy prerie a její akce, vzpomínám zvláště na podařené pozvání kamarádek z Třince, které jsme v zimě vedli do "hotelu" Na Pulčiny. Nebo když jsem doma ležel a kamarádi mi přinesli vzácný zabalený dar, ale rychle zmizeli, protože to byl vysušený kravský lívanec. Námi organizované Putování pod Beskydami ze Vsetína do Třince (100

km). Ale asi bych spíše měl psát o důstojnějších aktivitách. Naše návštěvy jiných sborů, např. tradiční Brno, kde jsme zapěli Františkovu „Přijeli jsme ze Vsetína...“. Naše společná příprava na křest a s Feri jsme si ten bazén také v Semetíně kopali. Vzpomínám také na řadu výrazných postav vsetínského sboru. Chci vzpomenout alespoň některé: Juřínkovi, Daňkovi, široký rod Kubičků, Hurtů, Mikovi, bratr Studeník, sestra Valová, Wagnerovi a mnoho dalších. Nemohu samozřejmě ani zapomenout na loučení, když jsem odcházel do Prahy, kdy mi kamarádi

(a kamarádky, abych byl férovej) zpívali: Pán když Ti ukázal na cestu v dál... Bylo by toho mnoho, ale

alespoň pár telegrafických vzpomínek.

7/ Zajímá nás také, kudy vedly Tvé další kroky...

Na Komenského bohoslovecké evangelické fakultě (dnes ETF UK) jsem strávil pět let a nadto ještě jeden rok stipendijně (1969/70, vyjel jsem a za dva týdny zavřeli hranice) v Německu na teologických fakultách. Na své první místo jsem nastoupil do Poděbrad (+Ml. Boleslav, Brandýs, Čáslav, Kácov a také jsme se scházeli v Kolíně, ale to nebylo oficiální). V tuto dobu jsem se oženil a s manželkou Janou se nám postupně narodily tři děti: Jan, Luďka a Lukáš. Z Poděbrad jsme se stěhovali do Hradce Králové (+Vamberk, Nový Bydžov a založil jsem Dobrušku) a poté

do Plzně (+Rokycany, Tachov, Lesná, Klatovy, Domažlice, Sušice), kde nastaly problémy v manželství a já jsem také vážně onemocněl. Situace se řešila přestěhováním do Prahy, kde jsem začal pracovat - jak jsme tehdy říkali – v redakci Znamení doby a později po přesunu do Sedlece z toho vznikl Advent (později Advent-Orion), jako redaktor a později vedoucí redaktor. Současně jsem v té převratné době vedl v Praze kurzy pro zájemce o studium Bible, ale učil jsem také ve školách o Bibli.

Manželství se žel rozpadlo. Později jsem se znovu oženil s Tamarou, s kterou jsem vyženil dceru Petru a narodil se nám syn Luděk. (Naše dcera Petra je kazatelkou v Klatovech a její muž Daniel Hrdinka je kazatelem v Plzni. Má dcera Luďka je manželkou kazatele Romana

Hampachera v Jablonci nad Nisou.) Ještě při práci v Adventu jsem po určitý čas měl na starosti sbory Praha Libeň, Strašnice a Vlašim. Dva roky jsem také učil na Křesťanské podnikatelské škole etiku (z které jsem udělal maturitní předmět) a němčinu. Můj zdravotní stav se však zhoršoval, a protože – jak říkala má žena – jsem to s tou prací přeháněl (pracoval jsem pro Advent, učil na Křesťanské podnikatelské škole, dělal

poslední redakci Biblických úkolů pro Unii a v tu dobu již také učil na semináři), zašla za paní doktorkou a zeptala se jí, zda by pro mne nebylo lepší,

kdybychom se přestěhovali někam na venkov, na což paní docentka řekla ano. A tak jsme se stěhovali do Horní Cerekve (+Pelhřimov, Počátky, Žirovnice). Do tří měsíců jsem ale stejně přešel na dialýzu. Z toho mne vysvobodil až František, který mi daroval svoji ledvinu. Ale to je celý příběh, za který děkuji Ferimu, jeho ženě i Hospodinu. Pak jsem byl povolán na seminář, kde jsem strávil léta až do důchodu a ještě jsem přesluhoval. Ředitelská práce byla radostná, protože to bylo s mladými, často zápasícími lidmi, v dobrém kolektivu a s vědomím, že pracujeme pro Boží království. Učil jsem na TS téměř 20 let.

8/ A co současnost? Co Tě baví, co Tě trápí, čím se právě zaměstnáváš?

Byl jsem požádán českým sdružením církve, abych se stal na částečný úvazek pastorem kazatelů, a tak stále navštěvuji kolegy, povzbuzuju je a potěšuju. Žijeme na okraji Prahy v malém domku. Stali jsme se členy sboru Bethany (kolega Šimek, který zde byl kazatelem, byl jediný, který neměl žádného důchodce). Ve sboru se starám o misii a v současnosti

jsem ještě starší sboru. Také jsem ještě dva roky učil na škole Elijáš němčinu. Jsem také členem Správní rady školy Elijáš a člen kazatelského výboru ČS a také setkávání oblastních kazatelů. Někdy také ještě něco překládám. A tak je stále co dělat.

Na otázku, co mne trápí, snad jen to, že moji dva synové žijí v Americe, je to tam i sem trochu daleko. A samozřejmě taky trochu všelijaké zdravotní radosti.

Jinak ale jsme s manželkou jakž takž zdraví a radujeme se, že našemu nejmladšímu se narodila krásná Ellinka.

9/ Celé Tvé produktivní údobí je svázáno s adventistickou církví. Na co vzpomínáš nejraději?

Co jsem byl, byl jsem rád, souhlasím s básníkem. Rád jsem byl kazatelem, redaktorem, učitelem, ředitelem i pastorem. Každé údobí mne o něco obohatilo a zřejmě mohu vyznat: Pán Bůh to dobře vedl. Raduji se, že mohu stále ještě trochu sloužit a děkuji mu za Jeho milost, protože žijeme z Jeho milosti ve víře.

10/ Co bys na závěr popřál svým valašským sourozencům?

Neztrácejme radost z toho, že patříme Božímu království. Šiřme jeho atmosféru a vůni! Budme vděčni, že přes všechny naše hříchy nás stále Hospodin má rád a budme mu stále víc vděčni. A neztrácejme, ale šiřme NADĚJI, vždyť to je náš (adventistický), ale především biblický důraz. Římanům 15,13 říká:

„Bůh naděje nechť vás naplní veškerou radostí a pokojem ve víře, aby se rozhojnila vaše naděje mocí Ducha svatého.“

Luděk Svrček

Střípky vašich vzpomínek ..... na Svrčkovi

Chodím tak do páté, možná do sedmé třídy. Valašské sbory dostávají nového kazatele. Na rozdíl od toho minulého má dva školou povinné synátory a osobní auto. Což je v onu dobu věc nevídaná. Ojetiny z roku raz dva, které drží jen silou vůle, případně izolaček a drátu, začínají okamžitě brázdit valašské pastviny. Válečný kabriolet značky KDF, několik typů minorů a pravděpodobně ještě další dosluhující značky

převážejí nejen ctihodně vyhlížejícího pastora s brýlemi a knírkem, ale všechno, co je v danou chvíli potřeba. Jednoho krásného dne dokonce před naší kateřinickou chalupou vysouká z těsné dvoudvéřové kabiny živou kozu! Ta pak oblažuje okolí svým originálním táhlým mečením a naši rodinu mlékem nápadně trpké příchuti, takže, jak se později ukáže,

stává se kozou nezapomenutelnou!

Z věkově bližšího Svrčkovíc syna Luděka mám v době dospívání poněkud smíšené pocity. Kdykoliv je to jen trochu možné, tak mi ho má drahá máti dává za příklad. „To by

Luděček neudělal“, připomíná mi pokaždé, když ztropím jakoukoliv, byť sebemenší lumpárnu.

O pár roků později, když na moravský Dálný Východ přichvátá se svou rodinou legendární Bláža Balcar, rozjíždí se vševalašské mládežnické večírky. Zprvu se mi na ně moc nechce, protože všechno, co zavání nějakým řádem, mi příliš nevoní. Pod dojmem jednoznačně příznivých zvěstí nakonec svolím, a tak se s bezchybným Luděčkem, stejně jako s mnoha dalšími vrstevníky začínám vídat pravidelně. Vsetínský domek Svrčkových, který stojí těsně u frekventované železniční trati, se brzo stává našim vítaným útočištěm. Mimo jiné proto, že po několik let slouží nejen jako byt kazatele, ale i jako modlitebna. Dodejme, že během tzv společných sobot, což je každá poslední v měsíci, se tu napěchuje nejméně padesát až sedmdesát duší. Nezapomenutelná teta Svrčková podle aktuálního počtu shromážděných nařadí předem připravenou zelnáčku, takže se nikdy nestane, aby kdokoliv odcházel domů hladový. Připomeňme, že žijeme v době, kdy jsou zcela běžné i odpolední pobožnosti.

Dětský pokoj na konci budovy je i dějištěm nejrůznějších spontánních mládežnických setkání. To, že jsou někdy až příliš veselá, netřeba zajisté připomínat. Několik společných Silvestrů například završujeme koupelí v blízkém potoce. Teta při našem řádění úzkostlivě dbá na dodržování

patřičného mravního řádu, a strýc, jak mu všichni říkáme, neopomene při každém loučení zřetelně zdůraznit, ať pamatujeme na dobré vychování. Proč to zdůrazňuje především mně, tak to je, alespoň pro mne, dodneška nerozluštěnou záhadou. Ať už je to jakkoliv, vzorný Luděček, který dostává přezdívku Kon, se díky společně sdíleným událostem stává jedním z mých nejbližších kamarádů.

Pod vedením strýce Svrčka později dojde i na společné vyučování. Moc si z něho

nepamatuji, až na pár posledních vět: „Čtěte si v Bibli. A podle ní se řiďte ve svém životě. Kdybyste v ní narazili na něco nového, tak to zařaďte do své praxe. Bez ohledu na to, co říká církev a její Generální konference.“ Tuto odvážnou radu, kterou by se neodvážila vyslovit drtivá většina kazatelů, se snažím dodnes brát naprosto vážně. Křest, pro který jsme si museli vlastními silami vyhloubit provizorní bazén, se odehrává jednoho červencového večera před Svrčkovíc chatou v Semetíně. Na nebi svítí hvězdy a v duši sílí přesvědčení, že děláme nejdůležitější krok svého dosavadního života.

František Tomanec

Tábory s Pražanovými

Když se Pražani nastěhovali do Vsetína, naše Barča chodila ještě do školky a já už jsem asi byla školačka. Pro nás to byl „někdo“ ten náš strýček Pražan. S jeho příchodem na Valašsko pro nás začal být sbor zajímavý a dobrodružný. Každý týden v neděli se začaly pravidelně konat „stezky písmáka“ s pestrým programem pro děti a každoročně hlavně „tábory“!

První týdenní tábor byl na Trojáku u Smilků. Strýc Pražen táborem zaměstnal celou svou rodinu. Jeho tři cérky byly vedoucí a teta vařila. Co si s Barčou obě pamatujeme je to, že strýc nám napekl plno sněhových pusinek. 😊 U Smilků stála ještě jen stará přízemní chalupa a my děcka jsme spaly někde na seně (asi nad chlívem).

Další tábory se konaly už na jižním Slovensku - v Mužle v domku u Sivků. Teta Jaruška se starala o jídlo a večer nám četla před spaním. Strýc se staral o náš "program". To byla paráda. Všichni jsme jezdili se strýcem jeho Škodou STW (lidově stejšnem) k vodě (tj. k Dunaji) a do přístavu. Pak jsme jezdili na koupaliště do Štúrova a na naši „Valašskou pláž“, kterou jsme na jedné z našich výprav objevili a stali se jejími pravidelnými návštěvníky. Ve stejšnu jsme jezdili všichni = strýc, teta, všechny děti plus někdy i jídlo a pití pro všechny na celý den. Vzadu byla

deka, a kdo se nevešel na zadní sedadlo, musel dozadu pod deku - střídali jsme se. (Tehdy nebyly povinné dětské sedačky do aut, ani bezpečnostní pásy.

😊

Myslím, že téměř všichni, co jsme do té doby neuměli sami plavat, tak jsme se to v proudu Dunaje naučili. Měli jsme rádi, když jezdily lodě a dělaly vlny. Jednou byly tak veliké, že nám skoro spláchly z břehu naše věci a svačiny.

U přístavu byly archeologické vykopávky a strýc nás jimi s poutavým výkladem prováděl. Také tam rostla spousta meruněk, kterých jsme si mohli natrhat, kolik jsme chtěli.

Strýc měl velmi dobrodružnou povahu a tak nás bral na různé výpravy. Jedna z výprav byla na obecní skládku, kde jsme objevovali pro nás neznámá kvítka, jiná než rostla u nás. Při další výpravě jsme pro změnu šnorchovali v místní stoce a díky této aktivitě jsme objevili naši oblíbenou pláž.

Jednou jsme se koupali v obecním rybníce zároveň s romskými dětmi, které byly tehdy velmi slušné, což byla také nová zkušenost. Vzpomínám si, jak jsme jiný rok šli na jediné pohoří široko daleko, ztratili jsme značku a strýca nenapadlo nic jiného, než se plazit přímo vzhůru do kopce. Bylo to nad kolejema a tak moc prudce do kopce, že jsme lezli místy po čtyřech.

Jednou nás dokonce Pražanovi vzali s sebou do Maďarska. Větší děti jely do Budapešti a my menší jsme zůstaly v Estergomu. V sobotu jsme vždy jezdili do sboru v Nových Zámcích.

V pátek večer jsme si chtěli zvelebit naše bydlení na sobotu a tak jsme chodili po vesnici ptát kytky. Někde byly krásné zahrady plné kvítí, ale nic nám nedali. Jinde naopak menší skromná zahrádka a o svých pár květin se s námi rozdělili. Opravdu jsme měli pěknou sobotní květinovou výzdobu. 😊

Dnes obdivuju jeho odvahu a víru, že se odvážili s tetou si nás, takové nezbedy, na tábory brát. Manželé Pražanovi byli moc fajn, teta a strýc se vzájemně doplňovali a to vzpomínám, jakou nám dali během táborů volnost, dokázali nás něčím nadchnout a s jakým klidem se o nás starali, to se v dnešní době opravdu nevidí.

Adéla Vaňková (Tomancová)

Ordinace Pavla Kostečky 26.března 2022

Když jsem se před lety vrátila klikatou cestou zpět do sboru Valašské Meziříčí, zarazila mně jedna věc. V oznámeních se hovořilo o tom, že mládež se bude účastnit Múzičky s kostečkou, následně prožije víkendový výlet s kostečkou a příští kázání bude taky s kostečkou. S jakou kostečkou? To je nějaký talisman sboru? Nebo název nějaké skautské skupiny? Nebyla jsem z toho vůbec chytrá. Až potom jsem pochopila, že kostečka je Kostečka – kazatel. A je ho všude plno. Miluje mládež i dospěláky, účastní se každé akce, obětuje veškerý svůj volný čas svým ovečkám, svědomitě připravuje kázání, navštěvuje potřebné a umí vyslechnout.

Nastoupil ke své službě na Valašsku před 10 lety jakožto mladý, nezkušený kazatel. Byl přijat trošku s nedůvěrou, zda zvládne ukočírovat tvrdé valašské palice a rozsoudit občasně spory. Brzy se ukázalo, že nedostatek zkušeností naprosto skvěle vyvážila Pavlova pokorná, rozvážná a trpělivá povaha, láska k lidem a především k mládeži, a schopnost empatie. Prožili jsme společně mnoho pěkného. Po 7 letech jeho působení, kdy odcházel do sborů Dětmarovice, Karviná a Bohumín, jsme se s ním loučili opravdu neradi. Ovšem zprávu o jeho ordinaci jsme přijali s radostí.

V sobotu 26.března 2022 se vydalo několik aut s bratry a sestrami ze sborů ValMez, Vsetín a Kateřinice do Dětmarovického Dělnického domu. Zde celá akce probíhala. Dorazili jsme do sálu zaplněného asi z poloviny právě na zahájení společné bohoslužby. Po společné písni následovalo čtení z Písma a modlitba. Sobotní školu měl „na povel“ právě Pavel Kostečka. Vedl ji v duchu pořadů Hope TV – spolu s ním byli na podiu další 3 účastníci, kterým jako moderátor pokládal otázky k tématu úkolu s názvem *Bratrská láska ať trvá*.

Jednotlivé bloky programu byly provázeny krásným zpěvem členů sboru Karviná a dětí ze sboru Dětmarovice. Dopolední část uzavřel čerstvě ženatý bratr Jiří Loder, který se nám světil se svou misijní zkušeností. Vyprávěl nám o sousedovi, kterému se příliš nevydařilo manželství, a

jediné řešení problému viděl v dobrovolném ukončení života. Náš Pán miluje každého z nás a nikoho nenechá bez pomoci. Proto přivedl onomu muži do cesty právě bratra Jiřího, kterému se podařilo nejen muže od špatného úmyslu odvrátit, ale také získat pro přijetí Krista. Své vyprávění zakončil bratr Loder modlitbou.

Po krátké přestávce a společných písních jsme si vyslechli příběh pro děti sestry Kučerové ze sboru Dětmárovice. A nutno přiznat, že se bavily nejen děti. Příběh o prodavačce látek, která byla věrná svému pánu a prodávala tak, jak jí nařídil, a navíc měla plátno i pro ty nejchudší, kteří se chtějí odevzdat Pánu, velmi suverénně glosoval malý neposeda Mikuláš, a nejednou nás rozesmál svou bezprostředností. Příběh se líbil i bratru Mikuláši Pavlíkovi – nejen proto, že malý narušitel nesl stejné jméno, ale také proto, že dostal od oné „prodavačky“ sadu krásných kapesníků. Zkrátka nepřišli ani manželé Loderovi, krajkový ubrus se jim jistě bude v domácnosti hodit.

Kázání předsedy Česko-slovenské unie CASD Mikuláše Pavlíka dostalo většinu z nás. Zamýšlel se – v souvislosti s ordinací Pavla Kostečky – o apoštolu Petrovi a jeho vyvolení Ježíšem Kristem. „Máš mě rád?“ otázel se 3x po sobě Ježíš svého učedníka. A to je ta nejdůležitější věc pro to, aby mohl kazatel dobře vykonávat svou službu. Zvukový záznam najdete na stránkách našeho sboru.

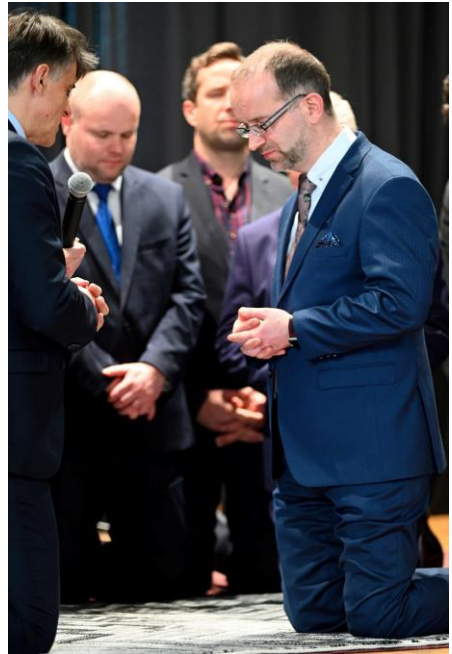
Dopolední část pobožnosti jsme ukončili opět písněmi a modlitbou bratra Dobeše.

Polední přestávka byla velmi příjemná – místní restaurace Dělnického domu nám připravila skvělou čočkovou polévku se zeleninou, po které se jen zaprášilo. Následně jsme mohli ochutnat dobroty slané i sladké, které nám připravily sestry z místních sborů. A musím přiznat, že se všichni jen olizovali. Čas jsme využili také na povídání se sourozenci z jiných sborečků, které jsme už dlouho neviděli, či na krátkou procházku po sluníčkem zalitých Dětmárovicích.

Na dopolední část bohoslužby se sál zcela zaplnil. Dorazili i ti, kteří byli dopoledne zaměstnáni ve svých mateřských sborech. Bylo krásné vidět,

kolik lidí si Pavla Kostečku zamilovalo a chtělo prožít událost ordinace kazatele spolu s ním. Všechny přítomné přivítal bratr Staněk, pěvecký sbor z Karviné. Zaspívali jsme si společně písně a vyslechli čtení z Písma a modlitbu. Odpoledním kázáním nám posloužil bratr Petr Čík. Zamýšlel se nad složitostí kazatelského povolání. Podle 2 Moj. se Mojžíšovi zjevil Pán v podobě hořícího keře a byl vyslán k tomu, aby vyvedl Boží lid z Egypta. On se však zdráhal úkol převzít, obával se své nedostatečné autority u lidí. Jak je tomu u našich kazatelů? Poslechněte si kázání na stránkách sboru.

Hlavní událostí odpolední bohoslužby byla všemi očekávaná ordinace Pavla Kostečky. Obřadu se ujali čelní představitelé naší církve v čele s Mikulášem Pavlíkem. Bylo dojemné vidět našeho milého Pavlíka, který událost prožíval

s obrovskou radostí, pod dlaněmi žehnajících služebně starších kolegů. Poté nastal správný okamžik pro blahopřání – jak kolegů, tak zástupců sborů, ve kterých Pavel působil a působí, a také všech jeho oveček. V naší církvi se objevují i proroci 😊, neboť na přáníčku od Sdružení bylo zmíněno také požehnání pro paní Kostečkovou. Kéž se brzy nějaká objeví. Zástup těch, kteří chtěli Pavla obejmout a popřát mu Boží požehnání do jeho dalšího působení, byl opravdu dlouhý.

Prožili jsme nádherný den. S radostí v srdci jsme se rozjížděli do svých domovů a diskutovali prožité chvíle. Kéž Pán svého nového služebníka Pavla vede, aby byl požehnáním všem svým sborům, a kéž mu přivede do cesty také ženu, která by mu byla v jeho nelehkém povolání oporou.

Iva Chárová

Tak, jako vždycky, ekumenicky

Třetí společné setkání meziříčských Kristových učedníků se koná v úterý 25. ledna. V katolickém kostele káže na židovsko - adventistické téma hodslavický evangelík Radek Palacký, který toho času dělá pastora v Církvi bratrské. Otevírá třetí a čtvrtou kapitolu dopisu k Židům, ze kterých vybírá známé texty o šabat, chcete-li, odpočinutí. Tedy téma, o kterém zrovna v tomto týdnu pojednává úkol naší sobotní školy. A když si poté pustím TV Hope, pak mi z obrazovky Olda Svoboda zopakuje úplně totéž, o čem u katolíků předtím kázal Radek. Tedy to, že pro všechny životem zhuntované smrtelníky je k dispozici prostor k dokonalému oddychu. Jakkoli se to dávnému Jozuovi, který dovedl unavený národ do zaslíbené země, nepodařilo úplně, pozdější Jozue, jehož známe pod jménem Ježíš, odpočinutí dotahuje k dokonalosti. Přestože je plnohodnotný sobotní odpočinek teprve záležitostí budoucnosti, už dnes můžeme zakoušet jeho blahodárné účinky. Když si ve chvatu ubíhajících dní vyhradíme čas, abychom spolu s Marií na chvíli poseděli u Jeho nohou. Když po vzoru Stvořitele záměrně přerušíme práci a pokocháme se nádherou. Jím zbudované zelené katedrály. Když útočící stres či starosti přehlušíme modlitbou a děkováním. Šabat, chcete-li sobota, je totiž pro člověka a nikdy ne naopak...

František Tomanec

Sobota, dvaadvacátého prvního

Ona sobota je pro někoho naprosto normální, pro jiné možná poněkud výjimečná. Už během sobotní školy se díky moderátoru Petru Chárovi rozvíří diskuse nad biblickým citátem zvěstujícím, že se Boží Syn vůbec nestydí za to, nazývat nás, často dost nemožné lidi, svými sourozenci. Dokonce se sníží k tomu, aby se kvůli nám nechal zbičovat, zmlátit a nakonec pověsit na popravčí kůl ve tvaru kříže.

O přestávce vidím po schodech k modlitebně stoupat neznámou dvojici. Mladý chlapec vede starší, kulhající ženu. Říká, že ji náhodou potkal na ulici a chtěla by někam do tepla. Venku je totiž sníh a teploty pod nulou. Během zpívání společné písně se oba usadí do jedné z lavic. Mládenec se zájmem hledí do zpěvníku a po třetí sloce ze už docela obstojně připojuje k ostatním. Za kazatelnu vstupuje Marek Wagner. Jeho úvaha je primárně určena nedávno pokřtěné trojici, která se stala součástí společenství. Kromě jiných zajímavých informací pronese i diskutabilní větu o tom, že Bůh občas do církve pošle i lidi, kteří nám zrovna nevoní. A že to dělá záměrně, protože tím něco sleduje. Zvednu zrak od svých zápisků a zadívám se na vzpomenutou dvojici. Že by se to týkalo i tohoto případu?

Bohoslužba končí. Dovídáme se, že dvašedesátiletá paní už nějaký čas žije i se svým synem na ulici. Před týdnem ji s ovázanýma nohama propustili z nemocnice a nyní přespává na nedaleké charitní ubytovně. Problém je v tom, že všichni noční azylanti jsou o půl jedenácté vypuštěni na svobodu a mohou se zpátky vrátit až v sedm večer. Simona bez váhání tasí dva banány a podává je poněkud zmatené ženě. Za chvíli vedle ní přistávají dva šálky horkého čaje. Do večera je daleko, a tak bezdomovkyni přesunujeme k radiátoru ve sborové místnosti. Karel, jak se doprovázející chlapec později představuje, měl být už dávno u své babičky, kde na něj čeká teplý oběd. Totéž čeká i mně u mé manželky. Žena je evidentně neschopná pobýt v neznámém prostředí o samotě. Petr Chára, který z prvního patra přichvátá s improvizovanou svačinkou, se nabízí, že u ní pobude. Po obědě jsem zpátky na místě činu. Nestačím se divit. Kromě zmiňovaného Petra tu sedí i navrátilivší se Karel, který s sebou vzal také svoji babičku. Ta nepřišla s prázdnou, ale s kastrůlkem

teplého jídla. Stará paní neustále vzpomíná svého syna, kterému se nemůžeme dovolat. Ten na Charitu zásadně nechce a tak přespává v nějakém kostelním kamrlíku. Farář Pavel Stefan mu dokonce ze svého pořídil mobilní telefon. Aby těch zainteresovaných nebylo málo, hodinu před sedmou přijde do modlitebny i jeden mladý bezdomovec s nabídkou, že se už o paní postará. Nemohu si nevzpomenout na větu z Markova kázání. Že by to byl opravdu Bůh, který hned tolika lidem postavil do cesty ne zrovna vonící dvojici?

O sedmé večerní předávám paní s ovázanýma nohama vedoucímu charitní ubytovny. Shodou okolností je to můj známý. Nastavená pravidla pro nocležníky však nezmění. Kulhající žena musí i zítra o půl jedenácté na ulici. A já, naneštěstí, do práce. Dobrou zprávou však je, že na Hřbitovní 1 bydlí dobří lidé. Miluška s Petrem se o bezdomovkyni bez dlouhých řečí postarají i v neděli. Dořešení případu už necháváme na povolanějších. Místostarostka Zdislava, mimochodem, praktikující křesťanka, která tento případ už nějaký čas sleduje, nepochybně něco smysluplného vymyslí.

Ta věta z Markovy úvahy mi nedává spát. Koho nám Bůh pošle do sboru příště? A jaký typ zbožnosti mu představíme? Půjde o křesťanství kulturní nebo autentické?

frtom

Desatero otázek pro Marka Húště

1/ Marku, jméno Húšť je v křesťanském prostředí známým pojmem. Můžeš nám představit historii svého rodu?

Dobrý den, ano, jmenuji se Marek Húšť a pro spoustu přátel jsem známý jako Mefo. Mefo je přezdívka, kterou mi darovala údajně moje sestřenice někdy v období mého dospívání, a už mě to zůstalo. Narodil jsem se do rodiny opravdově věřících manželů, jejichž sourozenci a taky jejich rodiče byli všichni aktivní křesťané. Jsem z rodiny tří bratrů, žijících v rodině věřících rodičů, kde každý nějakým způsobem odešel nakrátko od Pána Boha, ale díky Ježíši se všichni tři vrátili, vzali si tři sestry z vedlejší vesnice a společně žijí nebo žili každý den s Pánem Ježíšem Kristem. Jejich rodiny se rozrostly a tak vznikl velký klan. Díky mojí stařence Lydii, narozené v roce 1916, která se denně modlila za své syny a dceru, pak za jejich rodiny, své vnuky a poté za své pravnučky a pravnučky, tak díky jejímu každodennímu boji za svoji rodinu patříme snad každý Pánu Ježíši Kristu. Byla to žena, která každý den bojovala za svoji rodinu a vytvářela zároveň svými modlitbami modlitební val kolem svých nejbližších. Myslím si, že to byla její služba. Služba modlitebnice, která se denně modlila nejen za svoji rodinu ale taky za dva sbory křesťanů, do kterých podle možností ve svém životě docházela. Náš rod v novodobé historii pochází z vesničky Bratřejov, která je uprostřed cesty mezi Zlínem a Vsetínem. Náš rodinný akční rádius tedy vychází z toho valašského prostředí. Patříme do denominace Křesťanské sbory, ve Vsetíně, Zlíně, Vizovicích, Valašském Meziříčí a ještě dál.

A přímo moji větev rodu nyní tvoří moje krásná mladá žena Radka, se kterou jsme v manželství 21 let a máme spolu čtyři děti. Dvě krásné dcery 17 a 7 let a dva skvělé syny 15 a 12 let.

2/ A co Ty konkrétně? Jaké bylo Tvé dětství a mládí? Jak jsi prožíval víru svých předků a v čem Tě nejvíc ovlivnila?

Já jsem se narodil do aktivní věřící rodiny. Moji rodiče navštěvovali sbor jak v neděli, tak i při případných setkáních v týdnu. Již za minulého režimu navštěvovali různá evangelizační shromáždění, konaná i mimo naši denominaci. V době totality pořádali u nás doma tábory pro děti.

Věděli, že jsou sledovaní těmi, kdo nesouhlasí s jejich vírou a aktivitou. Díky Pánu Bohu byli vždy ochráněni a mohli ve spolupráci se svými sourozenci a dalšími věřícími přáteli dělat tyto letní tábory. Díky tomu, že to bylo i u nás doma, mohl jsem v tomto prostředí vyrůstat a být určitě zásadně od malička ovlivňován živou vírou v živého Pána Boha. Rodiče byli aktivní hlavně prakticky. Taťka se svými bráchy hodně pomáhal při výstavbě různých modliteben v okolí Vsetína a Zlína, ale i dál za hranicemi Valaška a to velmi aktivně napříč všemi evangelikálními denominacemi. Slyšel jsem ale i o tom, že můj děda, jako starší jednoho s místních sborů, musel docházet podávat vysvětlení o aktivitách jejich místního sboru. Myslím si tedy, že toto akční, rebelské prostředí mě hodně ovlivnilo na mé cestě za Ježíšem Kristem a službě s ním. Podobně toto prostředí rodinné víry ovlivnilo moje sestřenice a bratrance, kteří jsou nyní díky Pánu Bohu zapojení ve svých sborech. Mně Pán Bůh daroval úžasnou sestřičku Hanku. Ostatní Húštovi, se kterými se můžete setkávat, jsou sice moji bráši a ségry, ale pouze v Kristu Ježíši. Moje sestřička Hanka je moje sestra dvakrát.

3/ Můžeš nám popsat své osobní obrácení? Byl to proces nebo blesk z čistého nebe?

Tím že jsem vyrůstal v aktivní věřící rodině, denně se několikrát mluvilo s Bohem, Ježíšem Kristem v modlitbě. Obraceli jsme se k němu v

záležitostech běžného života. Docházeli jsme každý týden na nedělní i jiná shromáždění, četli jsme doma Bibli a rodiče mě vedli do nedělní besídky, mohl jsem Pána Ježíše Krista poznávat od dětství a moje první rozhodnutí, dát mu svůj život, se stalo už velmi brzy, asi v 5 letech, kdy jsem s ním chtěl trávit věčnost v nebi. Po té jsem se musel v pubertě rozhodovat, zda chci jít s Ježíšem nebo ne. Tady to bylo již náročnější rozhodování, ale i díky obrácení moji sestřenice Lenky, která „vydávala“ svědectví o svém obrácení na skupině dorostu, jsem se rozhodl, že chci opravdu dát svůj život Pánu Ježíši Kristu a jít za ním. Tehdy jsem ještě nevěděl, co to přesně znamená jít za ním, ale vím, že ve mně rostla obrovská touha, jít za ním a sloužit mu. Jako teenager jsem se zapojil do služby dorostu a poté do služby mládeže. Vedl jsem menší dorostovou skupinku. A někdy v 18. letech jsem se nakrátko osamostatnil a začal se věnovat mému nejlepšímu kamarádovi ze sboru, který se stal závislý na alkoholu a drogách. Začalo období prvního většího prověřování moji víry. Toto období mě nastartovalo pro službu, ve které jsem mohl stát později a taky službu, ve které jsem dnes, ale v této době jsem neustál všechny zkoušky života a odešel jsem ze sboru a vyjadřoval jsem se, že jsem odešel i od Boha. Po nedlouhém hledání sama sebe ve světě mimo církev a Boží principy jsem cítil, že mě Duch Svatý volá každý den k tomu, abych se vrátil ke každodennímu životu s Ježíšem Kristem. Věřím tomu, že to moje obrácení v dětství a opravdové rozhodnutí v dospívání, bylo něco, co se počítalo a já už v té době měl Ducha svatého v životě a ten Duch Svatý mě nedal klid. Moji rodiče se modlili, přátelé se postili a já jsem se jednoho dne mohl vzdát všeho, co mě v té době brzdilo v cestě za Ježíšem. Díky lásce Pana Boha, jsem mohl vyznat své hříchy a dát svůj život nově Pánu Ježíši. Toto se stalo někdy kolem dvacátého roku mého života. Byl to proces, ve kterém byly určité jasné zlomy, úteky a návraty jako u biblického marnotratného syna. Po návratu k Ježíši jsem se zapojil do služby mládeže, začal organizovat volnočasové aktivity pro své věřící i nevěřící přátele a postupně se naplno zařadit do dění sboru ve Vsetíně.

4/ Co se dělo dál? Do jakých aktivit ses, jako správný nositel jména Húšť, poté zapojil?

Začal jsem spolupracovat v týmu mládežnické služby v rámci Křesťanského sboru Vsetín a zapojil se do služby mladým. Mládežnický projekt „Klubáč“, který jsme poté s mojí úžasnou ženou převzali, jsem vedl necelých 20 let. Pán Bůh mě od mého návratu k němu vedl vždy k tomu, že on má otevřené dveře nejen pro lidi ztracené, ale připravené i bezpečné místo pro všechny, kteří už u něj našli svoje útočiště. Již tehdy jsem měl službu zaměřenou tak, aby nikdy nebyla uzavřena jen pro věřící, ale vždy jsem se modlil, aby mi Pán Bůh, Duch Svatý posílal do cesty lidi, kteří jej ještě neznají. Pán Bůh se k této modlitbě vždy přiznával a požehnal nás až skupinou šedesáti mladých lidí, kteří v jeden čas do mládeže docházeli a většina byla i zapojena do malých týdenních biblických skupin. Vždy jsem měl prioritu, aby se mladí lidé zapojovali do služby nejen lidem uvnitř církve, ale i ven. Organizoval jsem, podobně jako moji rodiče, několik let tábory pro teenagery, English Campy a taky tábory pro rodiny s dětmi. Pořádal jsem sportovní aktivity, a to hlavně závody ve sjezdu na horských kolech. Všechny tyto věci jsem měl úzce

propojené s každodenní vírou v Pána Ježíše Krista, se životem v církvi a budováním nových přátelství s lidmi, kteří Krista neznali. Ve sboru jsem se zapojil do spolupráce s našimi staršími. Mimo sbor pak do organizace celorepublikových konferencí pro mládež v rámci naší denominace, kde jsem byl několik let součástí organizačního týmu. S mladými lidmi jsem trávil možná někdy až moc času.

5/ Zajímá nás také, v čem všem mají nositelé tohoto jména prsty. Víme třeba o Unitedu...

Ještě než přišel čas pro United festival, společně s bratrancem Petrem, se kterým jsme spolu vyrůstali jen přes jednu dvouproudovou hlavní cestu (jen pro představu, ta vzdálenost nás dělí do teď), jsme organizovali různá výuková setkávání pro vedoucí dětské, dorostové a mládežnické služby – tzv PDT – pracovní dny týmu, které byly dělány pro lidi všech denominací z Valašska a okolí. Přes sportovní aktivity jsme se dostali k pořádání občasných koncertů, jako například Adriana Snella, slovenských Timoty a Tretí deň až po United London na vsetínském zimním stadionu. Petr měl vizi, sen šel za ním a jsem vděčný, že jsem mohl být zapojený už od prvního ročního Workshop festivalu ve Vsetíně, který byl jednodenní. Poté jsme přidali jeden den pro rockové křesťanské skupiny a pak přišel čas pro UNITED festival, tak jak ho mnozí znáte. V této službě jsem byl zapojený prvních 6 let při Workshop festivalu a poté asi těch 10 let v rámci United festivalu v organizačním a realizačním týmu. V čem dalším máme prsty? Například v pořadu pro mladé, natáčeném ve spolupráce s Českou televizí, nazvaném Exit 316. Velmi rád vzpomínám na spolupráci s Alanem Chlebkem, se kterým jsme byli sousedy několik let, jelikož jsme bydleli ve stejné ulici ve Vsetíně a naše ženy se potkávaly v klubu pro maminky, který vedla moje žena Radka.

Pokračování příště ...

S pozdravem, Marek Mefo Húšť, pastor Hooligans Church.
mefo@seznam.cz

Službu Hooligans Church můžete sledovat na www.hooliganschurch.cz

Písničky s příběhem

MODLITBY BOSÝCH DĚTÍ

Nachýlil se konec roku 1989. V polovině listopadu na pražské Národní třídě startuje revoluce. Na rozdíl od jiných ji nevedou ozbrojené gardy, ale bezbranní studenti. Nepadne jediný výstřel, zato padne dosavadní zřízení.

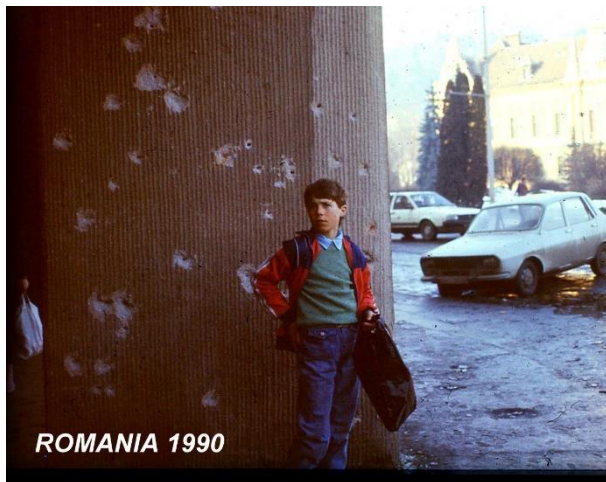
O měsíc později se o něco podobného pokoušejí Rumuni. Jsme ovšem na Balkáně, a zdejší horké hlavy si to bez střelného prachu nedokážou představit. Ve městě Timisoara vyjedou proti demonstrantům tanky. Chladnokrevně najíždějí do shromážděných lidí. V zemi je vyhlášeno stanné právo. Navzdory zákazu vycházení se na jednom z náměstí shromáždí skupina asi třiceti dětí. Jsou bosé a modlí se u zapálených svíček. Podle jedné novinové zprávy do nich vojáci začnou střílet...

Tato informace, byť nepotvrzená, mě nemůže nechat klidným. Přejemnějším proto, že mezi rumunskými křesťany máme spoustu dobrých přátel. Zcela spontánně se proto narodí jednoduchá, zbrusu nová písnička. Cituje prosté fiktivní modlitby klečících capartů. Poté, co je ukončí střelné zbraně, nastane mrtvolné ticho. Má však sílu té nejobávanější munice. Lavinu protestů už nikdo nezastaví. Krvavá revoluce svrhne diktátora a

země se začne ubírat méně bolestnou cestou. A chvíli nato už sem s logem Červeného kříže proudí řeka lidské solidarity. Mimo jiné z Československa, dokonce i od nás, z Valaška...

Havlovy myšlenky o moci bezmocných musí v dnešní šílené době nutně vyvolat třaskavou atmosféru. Vzít v úvahu rady nazaretského tesaře o nenásilí a žehnání nepřítelům se rovná vlastizradě. Žehnat zbraním se ukazuje jako mnohem praktičtější. Osvědčené starozákonní principy

vedení boje hrají prim. V situaci, kdy jsou bombardovány porodnice, se vůbec není čemu divit. Vedle štěkotu kulometů se však na ukrajinské scéně objevují i neozbrojení domorodci. Zatarasí tankům cestu vlastními těly. I za cenu toho, že je v

příští minutě jejich pásy rozsápu. V kostelech a modlitebnách někteří věřící odmítají volat „Sláva Ukrajině!“ , ale hlasitě provolávají slávu Bohu. Prý se dokonce modlí za své protivníky. O účinku pasivní rezistence by mohl vyprávět člověk, který se vzhlédl v Kristu, ale díky praktikám křesťanů se křesťanem nikdy nestal. Mahátmá Ghándí. Jeho taktika nenásilí nakonec vedla k osvobození Indie. Od koho? Od tehdejších (takzvaně křesťanských) kolonizátorů.

V době, kdy vinou krutého agresora musí člověk potkávat vyděšené uprchlíky, kdy doslova a do písmene vsakují do země potoky lidské krve, je šíleně obtížné najít svoji osobní pozici. Drtivá většina křesťanů se nepochybně přikloní ke staletí používané bojové strategii „oko za oko, zub za zub“. V dobrém přesvědčení, že je to to nejlepší, co lze za daných okolností vykonat. Vůbec je za to neodsuzuji, před jejich statečností naopak hluboce smekám. Ani já totiž netuším, jak bych se během dáblské válečné vřavy, kdy mi, mé rodině a mé zemi jde o krk, zachoval

sám. Možná bych v tom nekontrolovatelném stresu také vzal do ruky kvér a vypálil dávku proti tak zvanému nepříteli. (Jakkoli předem vím, že se tu octnul stejně nedobrovolně jako já. A že má, stejně jako já, svoje sny a svoji rodinu...) Ale v tuto chvíli, kdy mi nic moc nehrozí, jsou mým ideálem dvě konkrétní postavy. Obě vyznávaly heslo „NE PROTI, ALE NAD“. První se jmenuje Desmond Doss. Americký kristovec, který během války ani jednou nevystřelil. A přesto byl prohlášen za hrdinu. A druhou, tou absolutně nedostižnou, je už jmenovaný tesař z Nazareta. Když došlo na lámání chleba, mohl zavolat na pomoc celé legie nadpozemských bojovníků. Neudělal to. A udělal dobře. Mířil totiž NAD. Díky tomu, co nastalo za tři dny, mohu mít naději, že kopírování jeho postojů nemůže v konečném důsledku skončit jinak než happy endem. A že dojde i na souvětí modliteb bosých dětí. Nejen těch rumunských, ale i současných ukrajinských...

MODLITBY BOSÝCH DĚTÍ

„Otče můj na nebi, plakala maminka, prý tanků pásy nám přejely tatínka

Proč se to stalo, vždyť nebyly důvody, chtěl jen víc chleba a tepla a svobody“

Mrtvolným tichem letí modlitby bosých dětí, mrtvolným tichem letí modlitby bosých dětí...

„Otče můj na nebi, nebeský Tatínku, hledám a nemohu najít svou maminku

Lidé mi řekli, že kulka ji trefila, kam ses´ mi, maminko, kam ses´ mi ztratila?“

Mrtvolným tichem letí modlitby bosých dětí, mrtvolným tichem letí modlitby bosých dětí...

„Otče můj na nebi, prý malá kulička, že prý mi zabila mladšího bratříčka Proč mi ho zabili, co jim moh´ udělat, s kým si teď na písku před domem budu hrát?“

Mrtvolným tichem letí modlitby bosých dětí, mrtvolným tichem letí modlitby bosých dětí...

„Otče můj na nebi, proč jsou tu vojáci a proč se před nimi všichni tak vytrácí?

Proč právě po nás se přes flinty dívají? Otče můj, odpusť jim, neví, co dělají!“

Kulky už vzduchem letí...UTICHLY modlitby bosých dětí, hmm,hmm,hmm, hmm, hmm...

**Na dlažbu červené pramínky stékají, jen svíček plamínky do šera blikají
Ony se v temnotách vesmíru neztratí, přijde Den pravdy a karta se obrátí**

Dojde i na souvěti modliteb bosých dětí, dojde i na souvěti modliteb bosých dětí...

František publikán Tomanec

MODLITBY BOSÝCH DĚTÍ (TIMIȘOARA 1989)

otče můj na nebi, plakala maminka, přij tanků přišly nám
přejeily tatínka, proč se to stalo, vždyť nebyly důvody,
chtěl jen víc chleba a tepla a svobody. Mrtvolným tichem
letí modlitby bosých dětí

Křesťanský vtip – Ameňák

Zemřel bohatý žid. Notář čte poslední vůli: „A Karlovi, kterému jsem slíbil, že si na něj vzpomenu v závěti, posílám srdečný pozdrav.“

